

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Tribunal Poenitentiae Sev Libri Dvo Prior De Poenitente Ut Reo Posterior De Confessario Ut Judice

Stoz, Matthäus

Anno M.DC.LXXXIX.

§. Unicus. De fine Reservationis casuum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37144

rem. Unde placuit, hinc per modum Appendicis tripartitam de ea Questionem pluribus discutiendam proponere.

Quæritur enim. 1. An & quando 2. Quomodo teneatur superior dare facultatem absolvendi à reservatis, cum aliquis eam vel per se vel per Confessarium petit? 3. Quid Juris sit, si superior injustè neget? Videntur quidem hinc ex DD. aliqui magis stare & pugnare pro Jure Superioris; alii magis pro bono subditorum; sed inter se ferè tantum in modo loquendi dissentiunt, ut bene observat Card. Lug. de Pœnit. Diss. 20. n. 233. Quia tamen hæc ipsa eorum dissensio & quorundam intricata obscuritas potest Superioribus, Confessariis, & Subditis esse causa erroris atque damni, ideo dicam clarè & distinctè, quod res est. Sed ante omnia

§. Unicus.

De Fine Reservationis Casuum.

332. Finis Reservationum, qui semper in oculis debet haberi, est. 1. ut de gravioribus peccatis, sicut de majoribus causis, in altiore Tribunali meliùs judicetur; 2. ut graviores subditorum morbi à Superioribus, tanquam peritioribus Medicis, meliùs curentur; 3. ut subditi magis absterreantur à peccatis, in suum, vel aliorum gravius damnum cedentibus; & 4. ut subditi ad satisfaciendum suis obligationibus meliùs dirigi possint & adjuvari. Graffis de Casib. reserv. lib. 1. cap. 2. n. 2. Fagund. Præc. 2. l. 8. cap. 1. n. 6. Palao de pœnit. Diss. un. p. 19. §. 3. n. 21. Coninch. de sacr. Diss. 8. n. 77. Lug. Diss. 5. de pœnit. n. 116. & alii communiter.

Unde etiam passim DD. dicunt, quòd Reservatio inducta sit in bonum subditorum. Palao de pœnit. Diss. un. p. 19. §. 5. n. 4. in eorum medicinam Lug. cit. Diss. 20. n. 9. in utilitatem pœnitentium Bonac. Diss. 5. q. 7. p. 5. §. 2. n. 19. quæ præcipuè hac in parte spectatur. Palao l. c. n. 8. cum præcipuè instituta sit pro salute pœnitentium, eique deservire debeat. Coninch. l. c. n. 110. & introducta propter charitatem ac bonum conscientia, non debeat contra militare; ne inventa ob bonum animarum vertantur in earum perniciem. Pag. Præc. 3. lib. 3. cap. 9. n. 17. v. secunda.

Alii, ut idem adhuc clariùs expriment, finem Reservationis, æquiparant cum fine Sacramenti Pœnitentia. In pœnitentis bonum, inquit Reginald. lib. 8. n. 46. institutum est Pœnitentia Sacramentum, atque data superiori potestas reservandi peccata. In pœnitentis remedium, ait Palao l. c. n. 4. & Sacramentum institutum est & peccata reservata. & cit. p. 19. §. 3. n. 21. Reservatio, inquit, non est introducta ad exteriorem gubernationem, quæ à Sacramento Pœnitentia nullatenus pendere debet. Sicut Confessio (scribit Coninch. l. c. n. 9.) ita reservatio Casuum maximè inducta est in utilitatem Pœnitentium, ut possint ita meliùs in via spirituali dirigi: quare non debet ita observari, ut cedat in eorum detrimentum & destructionem; sed, ut Dicastillo de pœnit. Diss. 11. n. 325. loquitur, cedere debet in bonum & ædificationem pœnitentium. Quæ omnia rectè dicuntur &

con-

conformiter Trid. *sess. 14. cap. 7.* statuen-
ti, ut reservatio fiat in ædificationem, non
in destructionem; & ne occasione refer-
vationis aliquis pereat.

333. Cùm ergo aliqui ex DD. subin-
de asserunt, Reservationem fieri ad bo-
num commune, & rectam Ecclesiæ guber-
nationem. Palao *tr. 2. Diss. 1. p. 17. n. 8.* ad
majus bonum commune. Tan. *tom. 4.*
Diss. 6. q. 9. n. 79. ad religiosæ disciplinæ
conservationem. Lug. *cit. Diss. 15. n. 116.*
vel ut Trid. *l. c.* ait, magnopere ad populi
Christiani disciplinam pertinere &c. in-
telligi non potest, nec debet aliter, quàm
quatenus bonum commune & disciplina
consistit tantùm in bono & honestate sin-
gularum, indeque resultat: vel certè non
positive, sed tantùm *negative*, hoc est, eate-
nus, ut reservatio impediatur subditos à
peccatis, per quæ bonum commune, vel
disciplina, vel alii graviter læderentur.
Ratio est manifesta; quia Christus Sa-
cramentum Pœnitentiæ, & Sacramenta-
lem Jurisdictionem unicè tantùm instituit
in bonum pœnitentis; ergo cùm Ecclesia
hunc finem Sacramenti imutare non pos-
sit, ideo sicut nemini Jurisdictionem Sa-
cramentalem potest concedere, ita quo-
que nemini potest eandem restringere,
seu propriè reservare, nisi in bonum pœ-
nitentis. Et verò licèt subditi confitean-
tur reservata peccata superiori, iste tamen
non potest ullo modo hæc Sacramentali
notitiâ uti ad publicam gubernationem,
ob prohibitionem Clem. VIII. in decreto
de Cal. Reservat. de quo *suprà n. 245.*

Et seq. His suppositis, est

QUÆSTIO I.

An & quando teneatur
superior dare petenti facultatem
absolvendi à reservatis.

Tria sunt, quæ ad plenam hujus Quæ-
stionis Resolutionem videntur neces-
sariò esse afferenda; nimirum 1. Quan-
do debeat negari? 2. Quando possit nega-
ri vel dari? & 3. Quando debeat dari?

§. I.

Quando debeat negari facultas ab-
solvendi à reservatis?

334. Dico itaque I. Aliquando super-
rior ita simpliciter & absolute tenetur pe-
titam facultatem absolvendi à reservatis
negare, ut non possit ullo modo conce-
dere. Nempe in casu, quo subditus est
aliquo jure, per superiorem indispensa-
bili, graviter obligatus, ut, cùm per se
& alio modo non possit, per sui mani-
festationem superiori factam, per quam
solam potest, caveat communitati, ordi-
ni, monasterio, aut alicui tertio à gravi
damno aut scandalo; vel sibi ipsi, aut com-
plicità relapsu. Ratio, quia cùm subditus,
ut ponitur, sit graviter & indispensabili-
ter obligatus ad cavendum suum vel alio-
rum damnum, idque non possit nisi per
solam manifestationem sui apud superio-
rem, non potest ei dari facultas, se apud
eundem non manifestandi. Imò, quia
hoc ipso, quòd possit & indispensabiliter
debeat, sed tamen nolit se manifestare,
graviter contra suam obligationem pec-
cat; ideo in hoc statu est incapax abso-
lutio-